

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 1177/2011**z dnia 8 listopada 2011 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 14 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przewidziana w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) koordynacja polityk gospodarczych państw członkowskich w Unii powinna zapewniać poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.
- (2) Pakt stabilności i wzrostu (Pakt) obejmował początkowo rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ⁽³⁾, rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ⁽⁴⁾ oraz rezolucję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie Paktu stabilności i wzrostu ⁽⁵⁾. Rozporządzenia (WE) nr 1466/97 i (WE) nr 1467/97 zostały zmienione w 2005 roku, odpowiednio, rozporządzeniami (WE) nr 1055/2005 ⁽⁶⁾ oraz (WE) nr 1056/2005 ⁽⁷⁾. Ponadto

w dniu 20 marca 2005 r. Rada przyjęła sprawozdanie Rady zatytułowane „Poprawa wdrażania paktu stabilności i wzrostu” ⁽⁸⁾.

- (3) Pakt opiera się na dążeniu do zapewnienia zdrowych i zrównoważonych finansów publicznych jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu opartego na stabilności finansowej, wspierając tym samym osiągnięcie celów Unii w zakresie zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia.
- (4) Doświadczenia zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu unii gospodarczej i walutowej oraz popełnione wówczas błędy wskazują na konieczność poprawy zarządzania gospodarczego w Unii, które powinno się opierać na silniejszym utożsamianiu się państwa ze wspólnie uzgodnionymi zasadami i strategiami politycznymi oraz na solidniejszych ramach nadzoru na poziomie Unii nad krajowymi politykami gospodarczymi.
- (5) Należy wzmocnić wspólne ramy zarządzania gospodarczego, w tym poprawić nadzór budżetowy, zgodnie z wysokim stopniem integracji gospodarek państw członkowskich w ramach Unii, a w szczególności w strefie euro.
- (6) Wzmocnione ramy zarządzania gospodarczego powinny opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, ze szczególnym naciskiem na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie handlu międzynarodowego i konkurencyjności, Europejskim Semestrze dla ściślejszej koordynacji polityk gospodarczych i budżetowych, skutecznych ramach zapobiegania i korygowania deficytów publicznych (Pakt); solidnych ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalnych wymogach dla krajowych ram budżetowych, wzmocnionej regulacji rynku finansowego i nadzorze nad nim, w tym na nadzorze makroostrożnościowym ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego.
- (7) Utworzenie i utrzymanie dynamicznego rynku wewnętrznego powinno być uznawane za element właściwego i sprawnego funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 150 z 20.5.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 1.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1055/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (Dz.U. L 174 z 7.7.2005, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1056/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (Dz.U. L 174 z 7.7.2005, s. 5).

⁽⁸⁾ Zob. dok. 7423/5/05 na stronie <http://www.consilium.europa.eu/documents.aspx?lang=pl>.

- (8) Pakt oraz całe ramy zarządzania gospodarczego powinny uzupełniać i wspierać unijną strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Wzajemne powiązania między poszczególnymi aspektami nie powinny stanowić powodu do wyłączenia postanowień Paktu.
- (9) Wzmocnienie zarządzania gospodarczego powinno obejmować ściślejsze i terminowe zaangażowanie Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych. Uznając, że partnerami Parlamentu Europejskiego w ramach dialogu są odpowiednie instytucje Unii i ich przedstawiciele, właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może proponować udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy decyzja Rady wydana na podstawie art. 126 ust. 6 TFUE, zalecenie wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE, wezwanie wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE lub decyzja podjęta zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE. Udział państwa członkowskiego w takiej wymianie poglądów jest dobrowolny.
- (10) Komisja Europejska powinna odgrywać ważniejszą rolę we wzmocnionej procedurze nadzoru w odniesieniu do ocen dotyczących poszczególnych państw członkowskich, monitorowania, misji na miejscu, zaleceń i ostrzeżeń.
- (11) Rada i Komisja powinny, stosując niniejsze rozporządzenie, uwzględniać, odpowiednio, wszystkie istotne czynniki oraz sytuację gospodarczą i budżetową odnośnych państw członkowskich.
- (12) Należy zastrzec zasady dotyczące dyscypliny budżetowej, w szczególności poprzez przywiązywanie większej wagi do poziomu i zmian długu oraz do ogólnej stabilności finansów publicznych. Należy także wzmocnić mechanizmy zapewniające przestrzeganie tych zasad i ich egzekwowanie.
- (13) Wdrożenie istniejącej procedury nadmiernego deficytu na podstawie zarówno kryterium deficytu, jak i kryterium długu, wymaga określenia liczbowej wartości referencyjnej uwzględniającej cykl koniunkturalny i stanowiącej podstawę oceny tego, czy relacja długu publicznego do produktu krajowego brutto (PKB) zmniejsza się dostatecznie i zbliża się do wartości odniesienia dla kryterium długu w zadowalającym tempie.
- (14) Podstawą stwierdzenia istnienia nadmiernego deficytu nie powinien być wyłącznie fakt nieprzestrzegania liczbowej wartości referencyjnej dotyczącej tempa redukcji długu, należy bowiem uwzględnić także wszystkie istotne czynniki objęte sprawozdaniem Komisji na mocy art. 126 ust. 3 TFUE. W szczególności ocena wpływu cyklu i dostosowań stanów i przepływów na kształtowanie się długu może wystarczyć do wykluczenia stwierdzenia nadmiernego deficytu na podstawie kryterium długu.
- (15) Ustalając istnienie nadmiernego deficytu na podstawie kryterium deficytu i podejmując działania prowadzące do tej decyzji, należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki objęte sprawozdaniem Komisji na mocy art. 126 ust. 3 TFUE, jeżeli relacja długu publicznego do PKB nie przekracza wartości odniesienia.
- (16) Uwzględniając wśród istotnych czynników systemowe reformy emerytalne, należy przede wszystkim rozważyć, czy reformy te wzmacniają długookresową stabilność całego systemu emerytalnego bez zwiększania ryzyka dla sytuacji budżetowej w średnim okresie.
- (17) W sprawozdaniu Komisji na mocy art. 126 ust. 3 TFUE należy uwzględnić odpowiednio jakość krajowych ram budżetowych, gdyż odgrywają one istotną rolę we wspieraniu konsolidacji fiskalnej i stabilności finansów publicznych. W tym przypadku należy również uwzględnić minimalne wymogi określone w dyrektywie Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich⁽¹⁾ oraz inne uzgodnione pożądane wymogi dotyczące dyscypliny budżetowej.
- (18) Aby wspierać monitorowanie przestrzegania zaleceń i wezwań Rady dotyczących korekty nadmiernego deficytu, należy w takich zaleceniach i wezwaniach określić roczne cele budżetowe zgodne z wymaganym poziomem korekty salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe. W tym kontekście roczny punkt odniesienia w wysokości 0,5 % PKB należy rozumieć jako roczną średnią.
- (19) Dla oceny skuteczności podjętych działań korzystne będzie przyjęcie za punkt odniesienia stosowania się do celów w zakresie wydatków sektora instytucji rządowych i samorządowych w powiązaniu z wdrażaniem zaplanowanych określonych działań po stronie dochodów.
- (20) W ocenie zasadności przedłużenia terminu korekty nadmiernego deficytu należy w szczególności uwzględnić przypadki znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie.
- Aby umożliwić państwom członkowskim objętym procedurą nadmiernego deficytu w dniu przyjęcia niniejszego rozporządzenia dostosowanie swoich strategii do liczbowej wartości referencyjnej dotyczącej tempa redukcji długu, należy wprowadzić okres przejściowy. Powinno to mieć także zastosowanie do państw członkowskich objętych programem dostosowawczym Unii lub Międzynarodowego Funduszu Walutowego.

⁽¹⁾ Zob. 41 s. niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (21) Należy zaostrzyć stosowanie sankcji finansowych przewidzianych w art. 126 ust. 11 TFUE, tak aby stanowiły faktyczny bodziec do stosowania się do wezwań wydawanych na mocy art. 126 ust. 9 TFUE.
- (22) Aby zapewnić przestrzeganie unijnych ram nadzoru finansów publicznych obowiązujących państwa członkowskie, których walutą jest euro, należy ustanowić, na mocy art. 136 TFUE, oparte na regułach sankcje, które zapewnią sprawiedliwe, działające we właściwym czasie i skuteczne mechanizmy egzekwowania postanowień Paktu.
- (23) Grzywny, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, stanowią inne dochody, jak określono w art. 311 TFUE, oraz powinny zostać przekazane na rzecz mechanizmów stabilności służących udzielaniu pomocy finansowej i utworzonych przez państwa członkowskie, których walutą jest euro, aby chronić stabilność całości strefy euro.
- (24) Odesłania zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 powinny uwzględniać nową numerację artykułów Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zastąpienie rozporządzenia Rady (WE) nr 3605/93⁽¹⁾ rozporządzeniem Rady (WE) nr 479/2009 z dnia 25 maja 2009 r. o stosowaniu Protokołu w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską⁽²⁾.
- (25) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1467/97,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się przepisy służące przyspieszeniu i wyjaśnieniu procedury nadmiernego deficytu. Celem tej procedury jest zapobieganie nadmiernym deficytom publicznym oraz – jeżeli one wystąpią – doprowadzenie do ich korekty, przy czym przestrzeganie dyscypliny budżetowej jest sprawdzane na podstawie kryteriów deficytu i długu publicznego.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia »uczestniczące państwa członkowskie« oznaczają państwa członkowskie, których walutą jest euro.”;

- 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Uznaje się, że przekroczenie przez deficyt publiczny wartości odniesienia ma charakter wyjątkowy zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), gdy wynika ono z nadzwyczajnego i niezależnego od danego państwa członkowskiego zdarzenia, które wywiera istotny wpływ na saldo sektora instytucji rządowych i samorządowych lub w przypadku poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej.”;

- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W przypadku gdy dług przekracza wartość odniesienia, uznaje się, że relacja długu publicznego do produktu krajowego brutto (PKB) zmniejsza się dostatecznie i zbliża się w zadowalającym tempie do wartości odniesienia zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. b) TFUE, jeśli na przestrzeni poprzednich trzech lat jej dystans względem wartości odniesienia zmniejszał się średnio w tempie jednej dwudziestej rocznie, w oparciu o zmiany w poprzednich trzech latach, za które dostępne są dane.

Wymóg w ramach kryterium długu uznaje się również za spełniony, jeżeli prognozy budżetowe Komisji wskazują na to, że wymagane zmniejszenie dystansu względem wartości odniesienia dla długu będzie miało miejsce na przestrzeni trzech lat obejmujących dwa lata następujące po ostatnim roku, dla którego są dostępne dane. W przypadku państwa członkowskiego objętego procedurą nadmiernego deficytu w dniu 8 listopada 2011 r. i przez okres trzech lat od korekty nadmiernego deficytu wymóg dotyczący kryterium długu uznaje się za spełniony, jeżeli dane państwo członkowskie osiągnie – zgodnie z opinią przyjętą przez Radę na temat jego programu stabilności lub programu konwergencji – wystarczający postęp w przestrzeganiu tego kryterium.

Gdy stosuje się referencyjny wskaźnik dotyczący tempa redukcji długu, należy wziąć pod uwagę wpływ cyklu na to tempo redukcji.”;

- c) ust. 3–7 otrzymują brzmienie:

„3. Opracowując sprawozdanie na mocy art. 126 ust. 3 Traktatu, Komisja bierze pod uwagę wszystkie istotne czynniki wskazane w tym artykule, o ile znacząco wpływają one na ocenę spełniania kryteriów

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 3605/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie stosowania Protokołu w sprawie procedury dla nadmiernego deficytu załączonego do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (Dz.U. L 332 z 31.12.1993, s. 7).

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

deficytu i długu przez dane państwo członkowskie. Sprawozdanie należyście odzwierciedla:

- a) rozwój sytuacji gospodarczej w średnim okresie w szczególności wzrost potencjalny, w tym różne elementy składowe obejmujące siłę roboczą, akumulację kapitału i łączną wydajność czynników produkcji, zmiany cyklu koniunkturalnego i stan oszczędności netto w sektorze prywatnym;
- b) rozwój sytuacji budżetowej w średnim okresie, w tym w szczególności dotychczasowe osiągnięcia państwa w realizacji średniookresowego celu budżetowego, poziom salda pierwotnego i kształtowanie się wydatków pierwotnych, zarówno bieżących, jak i kapitałowych, wdrażanie polityk w ramach zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, wdrażanie polityk w ramach wspólnej unijnej strategii na rzecz wzrostu gospodarczego oraz ogólną jakość finansów publicznych, w szczególności skuteczność krajowych ram budżetowych;
- c) zmiany długu publicznego w średnim okresie, dynamikę długu tego sektora oraz długookresową zdolność do obsługi długu, w tym w szczególności czynniki ryzyka, w tym strukturę terminów zapadalności i walutę zadłużenia; dostosowania stanów i przepływów długu i ich składniki, zgromadzone rezerwy i inne aktywa finansowe; gwarancje, w szczególności te związane z sektorem finansowym; oraz wszelkie zobowiązania ukryte związane ze starzeniem się ludności i długiem sektora prywatnego, w zakresie, w jakim mogą one stanowić dla rządu ukryte zobowiązanie warunkowe.

Komisja uwzględnia należyście i wyraźnie wszelkie inne czynniki, które w opinii danego państwa członkowskiego mają znaczenie dla wyczerpującej oceny zgodności z kryteriami deficytu i długu i które państwo członkowskie przedstawiło Radzie i Komisji. W tym kontekście w szczególności uwzględnia się wkłady finansowe na rzecz wspierania solidarności międzynarodowej i osiągnięcia celów politycznych Unii, długi zaciągnięte w formie dwustronnego i wielostronnego wsparcia między państwami członkowskimi w kontekście ochrony stabilności finansowej oraz dług związany z operacjami stabilizowania rynków finansowych przeprowadzonymi w czasie znaczących zawirowań.

4. Rada i Komisja dokonują zrównoważonej oceny ogólnej wszystkich istotnych czynników, w szczególności zakresu, w jakim wpływają one na ocenę spełniania kryteriów deficytu lub długu jako czynniki zaostrażające lub łagodzące. Podczas oceny spełniania kryterium deficytu, jeśli relacja długu publicznego do PKB przekracza wartość odniesienia, czynniki te uwzględnia się przy podejmowaniu kroków prowadzących do decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, o których mowa w art. 126 ust. 4, 5 i 6

TFUE, wyłącznie wtedy, gdy całkowicie spełniony jest podwójny warunek zawarty w nadrzędnej zasadzie stanowiącej, że przed uwzględnieniem tych istotnych czynników deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych pozostaje bliski wartości odniesienia, a przekroczenie wartości odniesienia ma charakter tymczasowy.

Czynniki te uwzględnia się jednak przy podejmowaniu kroków prowadzących do decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu, jeżeli ocena dotyczy spełniania kryterium długu.

5. Oceniając spełnianie kryterium deficytu i długu oraz podczas kolejnych etapów procedury nadmiernego deficytu Rada i Komisja należyście uwzględniają wdrażanie reform emerytalnych wprowadzających wielofilarowy system, obejmujący obowiązkowy filar kapitałowy, oraz koszt netto reformy dla filaru publicznego. Uwzględnia się w szczególności cechy całego systemu emerytalnego wprowadzonego reformą, a mianowicie, czy wzmacnia on długookresową stabilność finansów publicznych bez zwiększania ryzyka dla sytuacji budżetowej w średnim okresie.

6. Jeżeli Rada podjęła na podstawie art. 126 ust. 6 TFUE decyzję o istnieniu nadmiernego deficytu w danym państwie członkowskim, Rada i Komisja uwzględniają, w kolejnych proceduralnych krokach tego artykułu TFUE, istotne czynniki wymienione w ust. 3 niniejszego artykułu, ponieważ mają one wpływ na sytuację tego państwa członkowskiego, w tym przy podejmowaniu kroków określonych w art. 3 ust. 5 oraz art. 5 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w szczególności podczas ustalania terminu korekty nadmiernego deficytu i przy ewentualnym jego przedłużaniu. Tych istotnych czynników nie uwzględnia się jednak podczas podejmowania przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 12 TFUE w sprawie uchylenia wszystkich lub niektórych jej decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 6–9 i ust. 11 TFUE.

7. W przypadku państw członkowskich, w których przekroczenie deficytu ponad wartość odniesienia jest następstwem wdrażania reformy emerytalnej wprowadzającej wielofilarowy system, obejmujący obowiązkowy filar kapitałowy, Rada i Komisja uwzględniają również koszt takiej reformy podczas dokonywania oceny zmian wielkości deficytu w ramach procedury nadmiernego deficytu, o ile deficyt nie przekracza znacząco poziomu, który można uznać za bliski wartości odniesienia, a relacja długu do PKB nie przekracza wartości odniesienia, pod warunkiem zachowania stabilności finansów publicznych. Koszt netto uwzględnia się również podczas podejmowania przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 12 TFUE w sprawie uchylenia wszystkich lub niektórych jej decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 6–9 i ust. 11 TFUE, jeżeli deficyt zmniejszył się w znaczący i trwały sposób, osiągając poziom zbliżony do wartości odniesienia.”;

3) dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 1A

DIALOG GOSPODARCZY

Artykuł 2a

1. W celu zacieśnienia dialogu między instytucjami Unii, w szczególności Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją, oraz zapewnienia większej przejrzystości podejmowania decyzji i odpowiedzialności za ich podejmowanie właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może zaprosić przewodniczącego Rady, Komisji, a w razie potrzeby również przewodniczącego Rady Europejskiej lub przewodniczącego Eurogrupy do wzięcia udziału w debacie w celu omówienia decyzji Rady wydanych na mocy art. 126 ust. 6 TFUE, zaleceń Rady wydanych na podstawie art. 126 ust. 7 TFUE i wezwań wydanych na mocy art. 126 ust. 9 TFUE lub decyzji podjętych zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE.

Oczekuje się, że co do zasady Rada zastosuje się do zaleceń i wniosków Komisji lub publicznie wyjaśni swoje stanowisko.

Właściwa komisja Parlamentu Europejskiego może umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczy takie decyzje, zalecenia lub wezwania.

2. Rada i Komisja regularnie informują Parlament Europejski o stosowaniu niniejszego rozporządzenia.”;

4) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Biorąc w pełni pod uwagę opinię, o której mowa w ust. 1, Komisja, w przypadku stwierdzenia istnienia nadmiernego deficytu, przekazuje Radzie opinię oraz wniosek zgodnie z art. 126 ust. 5 i 6 TFUE i informuje o tym Parlament Europejski.”;

b) w ust. 3 odesłanie do „art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniem do „art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 479/2009.”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W zaleceniu Rady wydanym zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE określa się termin maksymalny sześciomiesięczny na podjęcie przez dane państwo członkowskie skutecznych działań. O ile jest to uzasadnione powagą sytuacji, termin na podjęcie skutecznych działań może wynosić trzy miesiące. Zalecenie Rady określa również

termin skorygowania nadmiernego deficytu, które musi zostać osiągnięte w roku następującym po roku stwierdzenia nadmiernego deficytu, chyba że zaistnieją szczególne okoliczności. W swoim zaleceniu Rada wzywa państwo członkowskie do osiągnięcia rocznych celów budżetowych, które w oparciu o prognozę stanowiącą podstawę zalecenia są zgodne z minimalną roczną korektą o co najmniej 0,5 % PKB jako punkt odniesienia, salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, w celu zapewnienia skorygowania nadmiernego deficytu w terminie wskazanym w zaleceniu.

4a. W przewidzianym w ust. 4 terminie dane państwo członkowskie przedstawia Radzie i Komisji sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na zalecenie Rady wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE. Sprawozdanie to zawiera cele dotyczące wydatków i dochodów publicznych oraz działań dyskrejonalnych zarówno po stronie wydatków, jak i dochodów, spójne z zaleceniem Rady, a także informację o działaniach już podjętych i o charakterze działań planowanych do osiągnięcia tych celów. Dane państwo członkowskie podaje sprawozdanie do wiadomości publicznej.

5. W przypadku gdy podjęto skuteczne działania zgodnie z zaleceniem wydanym na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, lecz po przyjęciu zalecenia wystąpią nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych, Rada, działając na zalecenie Komisji, może podjąć decyzję o wydaniu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 TFUE. Zmienione zalecenie, uwzględniające istotne czynniki, o których mowa w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć termin skorygowania nadmiernego deficytu zasadniczo o jeden rok. Rada ocenia, czy wystąpiły nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych, w odniesieniu do zawartej w zaleceniu prognozy ekonomicznej. W przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii Rada może również, na podstawie zalecenia Komisji, podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie.”;

5) w art. 4 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Każda decyzja Rady zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE o podaniu do publicznej wiadomości jej zaleceń w przypadku stwierdzenia, że nie zostały podjęte żadne skuteczne działania, jest podejmowana natychmiast po upływie terminu ustalonego zgodnie z art. 3 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

2. Rozważając, czy w odpowiedzi na jej zalecenia wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 3 ust. 4a niniejszego rozporządzenia i na jego wdrożeniu, a także na wszelkich innych publicznie ogłoszonych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego.

Jeżeli Rada stwierdzi, zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, że dane państwo członkowskie nie podjęło skutecznych działań, powiadamia o tym Radę Europejską.”;

6) w art. 5 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Każdą decyzję Rady o wezwaniu danego uczestniczącego państwa członkowskiego do podjęcia działań zmierzających do ograniczenia deficytu zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE podejmuje się w terminie dwóch miesięcy od decyzji Rady zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE stwierdzającej brak podjęcia skutecznych działań. W wezwaniu Rada wzywa państwo członkowskie do osiągnięcia rocznych celów budżetowych, które w oparciu o prognozę stanowiącą podstawę wezwania są zgodne z minimalną roczną korektą o co najmniej 0,5 % PKB jako punkt odniesienia salda w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne, po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, w celu zapewnienia skorygowania nadmiernego deficytu w terminie wskazanym w wezwaniu. Rada wskazuje również działania sprzyjające osiągnięciu tych celów.

1a. Po wezwaniu Rady wydanym zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE dane państwo członkowskie przedstawia Radzie i Komisji sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na nie. Sprawozdanie zawiera cele dotyczące wydatków i dochodów publicznych oraz działań dyskrejonalnych zarówno po stronie wydatków, jak i dochodów, a także informację o działaniach podejmowanych w odpowiedzi na określone zalecenia Rady, tak aby umożliwić Radzie, w razie potrzeby, podjęcie decyzji zgodnie z art. 6 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. Dane państwo członkowskie podaje sprawozdanie do wiadomości publicznej.

2. W przypadku gdy podjęto skuteczne działania zgodnie z wezwaniem wydanym na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, lecz po wydaniu wezwania wystąpią nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych, Rada, na zalecenie Komisji, może podjąć decyzję o wydaniu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE. Zmienione wezwanie, uwzględniające istotne czynniki, o których mowa w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć termin skorygowania nadmiernego deficytu zasadniczo o jeden rok. Rada ocenia, czy wystąpiły nieprzewidziane niekorzystne zdarzenia gospodarcze, niosące poważne negatywne konsekwencje dla finansów publicznych,

w odniesieniu do zawartej w wezwaniu prognozy ekonomicznej. W przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii Rada może również, na zalecenie Komisji, podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności finansów publicznych w średnim okresie.”;

7) art. 6–8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 6

1. Rozważając, czy w odpowiedzi na jej wezwanie wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 5 ust. 1a niniejszego rozporządzenia i na jego wdrożeniu, a także na wszelkich innych publicznie ogłoszonych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego. Wynik misji nadzoru przeprowadzonej przez Komisję zgodnie z art. 10a niniejszego rozporządzenia jest brany pod uwagę.

2. Jeżeli zostaną spełnione warunki stosowania art. 126 ust. 11 TFUE, Rada nakłada sankcje zgodnie z tym artykułem. Każda taka decyzja zostaje podjęta nie później niż cztery miesiące po decyzji Rady zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE wzywającej dane uczestniczące państwo członkowskie do podjęcia działań.

Artykuł 7

Jeżeli uczestniczące państwo członkowskie nie zastosuje się do kolejnych aktów Rady wydanych zgodnie z art. 126 ust. 7 i 9 TFUE, decyzja Rady o nałożeniu sankcji zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE zostaje podjęta, co do zasady, w ciągu szesnastu miesięcy od terminów przedstawiania sprawozdań, ustanowionych w art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 479/2009. Termin szesnastu miesięcy ulega odpowiedniej zmianie w przypadku zastosowania przepisów art. 3 ust. 5 lub art. 5 ust. 2 niniejszego rozporządzenia. W przypadku gdy Rada stwierdzi, iż świadomie planowany deficyt jest nadmierny, zastosowana zostaje procedura przyspieszona.

Artykuł 8

Każdą decyzję Rady zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE o zastrzeżeniu sankcji podejmuje się nie później niż dwa miesiące po terminach przedstawiania sprawozdań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2009. Każdą decyzję Rady zgodnie z art. 126 ust. 12 TFUE o uchyleniu niektórych lub wszystkich jej decyzji podejmuje się tak szybko, jak to możliwe, a w każdym razie nie później niż dwa miesiące po terminach przedstawiania sprawozdań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2009.”;

8) w art. 9 ust. 3 odesłanie do „art. 6” zastępuje się odesłaniem do „art. 6 ust. 2”;

9) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Rada i Komisja regularnie monitorują wprowadzanie podjętych działań.”;

b) w ust. 3 odesłanie do „rozporządzenia (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniem do „rozporządzenia (WE) nr 479/2009”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

1. Komisja zapewnia prowadzenie stałego dialogu z organami państw członkowskich zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia. W tym celu Komisja w szczególności przeprowadza misje z myślą o ocenie bieżącej sytuacji gospodarczej w danym państwie członkowskim i rozpoznaniu wszelkich zagrożeń lub trudności związanych z realizacją celów niniejszego rozporządzenia.

2. Wzmocnionemu nadzorowi można poddać państwa członkowskie będące adresatami zaleceń i wezwań wystosowanych w następstwie decyzji podjętej zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE i decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 11 TFUE w celu monitorowania na miejscu. Odnosne państwa członkowskie dostarczają wszelkich informacji niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia misji.

3. Komisja może, w stosownych przypadkach, zaprosić przedstawicieli Europejskiego Banku Centralnego do udziału w misjach nadzoru w państwie członkowskim, którego walutą jest euro lub które uczestniczy w Porozumieniu z dnia 16 marca 2006 r. pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym oraz krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich spoza strefy euro określającym procedury operacyjne mechanizmu kursów walutowych w trzecim etapie Unii Gospodarczej i Walutowej (*) (ERM II).

4. Komisja informuje Radę o wynikach misji, o której mowa w ust. 2, oraz może podjąć decyzję o podaniu swoich ustaleń do wiadomości publicznej.

5. Komisja przekazuje odnośnym państwom członkowskim wstępne ustalenia z misji nadzoru, o których mowa w ust. 2, tak aby państwa te mogły się ustosunkować do tych ustaleń.

(*) Dz.U. C 73 z 25.3.2006, s. 21.”;

11) art. 11 i 12 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 11

W każdym przypadku gdy Rada zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE zdecyduje o nałożeniu sankcji na uczestniczące państwo członkowskie, z zasady nakładana jest grzywna. Oprócz takiej grzywny Rada może podjąć decyzję o zastosowaniu innych środków przewidzianych w art. 126 ust. 11 TFUE.

Artykuł 12

1. Kwota grzywny obejmuje składnik stały, wynoszący 0,2 % PKB, i składnik zmienny. Składnik zmienny jest równy jednej dziesiątej wartości absolutnej różnicy między saldem wyrażonym jako odsetek PKB w poprzednim roku a wartością odniesienia dla salda sektora instytucji rządowych i samorządowych lub – jeśli nieprzestrzeganie dyscypliny budżetowej wiąże się z kryterium długu – saldem sektora instytucji rządowych i samorządowych wyrażonym jako odsetek PKB, które powinno być zostać osiągnięte w tym samym roku zgodnie z wezwaniem wydanym na mocy art. 126 ust. 9 TFUE.

2. Każdego roku następującego po tym, w którym nałożona została grzywna, do momentu uchylenia decyzji stwierdzającej istnienie nadmiernego deficytu Rada ocenia, czy dane uczestniczące państwo członkowskie podjęło skuteczne działania w odpowiedzi na wezwanie Rady wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE. W takiej corocznej ocenie Rada zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE decyduje o zaostrożeniu sankcji, chyba że uczestniczące państwo członkowskie zastosowało się do wezwania Rady. Jeżeli Rada podejmie decyzję o nałożeniu dodatkowej grzywny jest ona obliczana w ten sam sposób co składnik zmienny grzywny, o którym mowa w ust. 1.

3. Żadna z grzywien, o których mowa w ust. 1 i 2, nie przekracza 0,5 % PKB.”;

12) uchyla się niniejszym art. 13, a odesłanie do niego w art. 15 zostaje zastąpione odesłaniem do „art. 12”;

13) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Grzywny, o których mowa w art. 12, stanowią inne dochody, o których mowa w art. 311 TFUE, i przekazywane są na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. Z chwilą, gdy uczestniczące państwa członkowskie utworzą inny mechanizm stabilności służący udzielaniu pomocy finansowej, aby chronić stabilność całej strefy euro, kwoty grzywien będą przekazywane na rzecz tego mechanizmu.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 17a

1. Najpóźniej do dnia 14 grudnia 2014 r. i co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdanie to zawiera między innymi ocenę:

- a) skuteczności niniejszego rozporządzenia;
- b) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE.

2. W stosownych przypadkach do sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 dołącza się wniosek dotyczący zmian niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie to przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;

15) w całym tekście rozporządzenia (WE) nr 1467/97 wszystkie odesłania do „art. 104 Traktatu” zastępuje się odesłaniami do „art. 126 TFUE”;

16) w pkt 2 załącznika odesłania w kolumnie I do „art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 3605/93” zastępuje się odesłaniami do „art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2009”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 listopada 2011 r.

W imieniu Rady
J. VINCENT-ROSTOWSKI
Przewodniczący
